sid, et sel wisil se innimenne piddi weel ennam ärrakülmetama. Agga önneks joudis kirriko öppetaja señna peäle, kui nemmad selle innimesse kallal möllasid. Kirriko öppetaja kitis koolmeistrit, et ta moistlikkult olli teinud, ja señni kui nemmad seäl seisid, ja ootsid, mis sest piddi sama, küssis ta perrenaese käest, eks se suur külm ei piddand temma ounad ärrarikkuma? Nenda se siis ka olli. Siis wöttis ta kaht oune, mis hopis jäetand ollid, ja panni üht ouna soja ahjo peäle, ja teist öige külma wee sisse, kus weel jeä-killud sees ollid. Kui se oun ürrikest aega ses külmas wees olli olnud, siis olli ta jälle hea, kowwa ja illus, otsego ei olleks ta külmetand olnud. Agga se teine oun, mis ahjo peäl olli sulland, se olli tümmaks läinud, ja ei temmale jäänd ennam ei karwa egga maggo. Waat siin näte teie, ütles kirriko öppetaja, et surem külm, külma wälja kissub: agga äkkine sojoke teeb, et need

need asjad, mis enne külm olli kokko tomband, nüüd jälle wägga äkkitselt paisuwad. Sepärrast on se oun, mis sojas olli, otsego mäddand: ja jäetand innimenne peab ka armotummalt surrema, kui tedda soja ahjo jure wiakse; sest et temma werri ja lihha soja käes äkkitselt paisub, ja seläbbi hukka lähhäb, otsego se oun. Ja sel sammal wisil woib ka tehha, kui nairid ehk muud jured keldris ehk kobas jäetawad. Kui nemmad siis ka ennam innimestele ei kolbaks, siis on nemmad ommeti weiste toidusseks kolbolissed". — —

Kui kirriko öppetaja alles nenda könneles, siis punnastas koolmeister äkkitselt ülle keige silmuäo römo pärrast, ta teggi suud polest lahti ja sirrutas käed taewa pole, otsego tahhaks ta Jummalat tännada, et temmal üks hea tö hästi olli korda läinud. Ta olli tähhele pañnud, et se jäetand innimenne

)(8

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1793, lk. 24